

התורה – חיבור לאינסוף

כשיררדים לרובד של המעשה, יש דרך להגיע למחשבות האלה גם מלמטה למעלה. התורה מחברת את הנשמות שלנו לאור אינסוף. כתוב: אורייתא, קודשא בריך הוא וישראל חד הוא – הקדוש ברוך הוא, התורה ועם ישראל, הם דבר אחד. יש הרבה חוסר הבנה לגבי התורה. אנשים חושבים שהיא איזה ספר היסטוריה, סיפורים, כל מיני חוקים שמישהו כתב באיזשהו שלב. האמת היא, שהתורה היא צינורות של אור שמחברים את הנשמה ישר לשורש, לאינסוף ברוך הוא. ההלכות, המצוות והסיפורים, כולם צינורות. אדם שמכניס את המוח שלו לתוך התורה ולומד, מתחבר ישר לאור. לכן כתוב: "פְּקוּדֵי ה' יִשְׂרָאֵל מִשְׁמַחֵי לֵב" (תהלים יט, ט). פקודי ה' זה המצוות, ההלכות. הן מיישרות את הדעת לגבי כל דבר ודבר. מי שרוצה לדעת מה זה כסף, שילמד הלכות ממונות: מה זו ריבית, מה זו הלוואה, מה זה משא ומתן, מה זה עובד ומעביד. אפילו רק לדעת את הדברים האלה בשכל, מכניס ישרות בדעת. כשיש צינורות ישרים בשכל, האור זורם. לכן, כאשר פקודי ה' מיישרים את השכל – הם משמחי לב. השמחה נכנסת לתוך הלב. אדם שלומד תורה כמו שצריך, לוקח למשל ספר על הלכות לשון הרע, מחבר בכך את השכל התחתון שלו לשכל האלוקי. זה כמו לקחת מחשב קטן ולחבר אותו עם כבל למחשב ענק, כך שכל האינפורמציה שבמחשב הגדול נמצאת עכשיו גם בקטן. כך התורה מהווה צינור שמחבר בין השכל הקטן והמצומצם שלנו בתוך הגוף, לשכל האלוקי הגדול.

אפשר לעשות זאת גם באמצעות אמירת תהלים, גם זה לימוד. נסו לקרוא תהלים בפה 20 דקות רצוף, אפילו בלחש. להסתכל על האותיות ולכוון שהנפש שלי, שנמצאת בפנים על ידי לבוש של דיבור, מתחברת עכשיו לאור אינסוף על ידי האותיות האלה. אם תעשו את זה נכון, תרגישו איזו שמחה מגיעה ללב. קל וחומר אם יושבים ולומדים כמה שעות זוהר, [גמרא](#), משנה. אפשר לצלם תמונה של אנשים שנכנסים ללמוד בבית כנסת את הדף היומי. כשבאים מהעבודה ללמוד, כולם עם פרצוף עקום, וכשיוצאים משם כולם מחייכים. מה שימח אותם שם בפנים? לא היתה שם סעודה או משהו דומה. "פקודי השם ישרים משמחי לב".

הקב"ה, התורה וישראל

שלושה דברים הם המקור של השמחה. הראשון הוא הקב"ה, כמו שהסברנו

קודם – אמונה, רצון, ממלא כל עלמין. להתבונן בו לפחות 10 דקות ביום, כל אחד לפי השיעור שלו, כמה שהוא יכול לשער במוחו. להתבונן באינסוף ברוך הוא, איך הוא ממלא את כל העולם, את כל הכוכבים, את כל כדור הארץ, את כל האנשים, כל הגלקסיות, זה הכל הוא. לדמות את זה בראש, להתבונן חזק. ככל שהדעת תהיה תקועה יותר חזק יותר זמן, כך האפקט יהיה יותר חזק, כמו קרני שמש שמחממות במרוכז. הדבר שני הוא התורה, עליה דיברנו לעיל. הדבר השלישי הוא ישראל. ישראל זה אומר חברה. כדי להיות שמח, האדם לא יכול להיות לבד. שמחה אמיתית נוצרת מחיבור של אנשים. על חיבור כשר נאמר "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" (תהלים קלג, א). כשיושבים ביחד, מתחברים. אדם שרוצה לשמוח בשבת, לא יושב לבד בשולחן. הוא רוצה לארח או להתארח. היום העולם הולך לבידוד. מבודדים את כולם, שכל אחד יהיה לבד עם המחשב שלו בבית, סגור לגמרי בתוך המחשב, בלי קשר עם אנשים. אמרו לי שהיום להתקשר כבר נראה לאנשים מוזר. הם רק כותבים, כבר לא מדברים אחד עם השני. שימו לב לתנועה העולמית של הסטרא אחרא, של הצד האחר, להפריד אותנו, כי בחיבור שלנו יש אור עצום יותר מכל חוכמה, יותר מכל מצווה. כשמתחברים ביחד, בלב פשוט וטהור, יורדת שכינה. כנגד זה אין להם מה לעשות. בכל הדורות תמיד פעלו להפריד אותנו. כך אמר המן הרשע: "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד" (אסתר ג, ח). כוחו של עם ישראל הוא באחדותו, וכאשר הוא מפורד, זו הזדמנות להכות אותו. הדבר הכי בולט ששומעים היום בחדשות, הוא השנאה. כולם מדברים אחד על השני כאילו הם האויבים הכי גדולים. אבל באמת כולם בכנסת ישראל רוצים את אותו הדבר. לא מדובר על ערבים ומחבלים, אלא על יהודים שרוצים שיהיה פה טוב. השנאה, המחלוקת, מורידות את כל הכוח, מוציאות את כל השמחה. כשיש פירגון, כשיש אהבה, כשיש כבוד בין אחד לשני, כולם מתחברים. זה מוריד אור עליון פשוט, שבא מאהבה פשוטה. בין אמא לילד יש אור עצום, כי זו אהבה פשוטה, אהבה שבאה מהלב ולא מהשכל. אהבה שבאה מהשכל היא חלשה לעומת אהבה פרימיטיבית שבאה מהלב. אנחנו צריכים להגיע לזה עוד פעם, לאחדות של "ישנו עם אחד". להיות קשורים לקהילה, לחברים, בצורה כשרה. מהאחדות הזאת באה שמחה. כאשר יש ערבוביה, השטן מרקד. במקום בו יש נשים וגברים ביחד וכל אחד מסתכל, התפרקה החבילה עוד לפני שהתחילה, כי היצר הרע נכנס. החיבור צריך להיות טהור ונקי. זה לא נקרא "יהדות מתקדמת". היהדות צריכה להתקדם הלאה, להגיע לנבואה ורוח הקודש, לחברה מתוקנת של "ואהבת לרעך כמוך". "בשמחה" אותיות "מחשבה". לסדר את השכל, שמה שיש לי ומה שקורה איתי,

הכל טוב והכל לטובה. להגיע לזה באמת בהרגשת הלב. אם לא מגיעים, לעבוד יותר. אם עשית את זה ולא הגעת לשמחה, משהו עדיין מעכב. תעבוד ותוריד אותו. כשמגיעים לשמחה, הכל נמשך אליך, כמו פרפרים שנמשכים לאור. אתה לא צריך לעשות כמעט כלום. האדם השמח הופך למגנט. הוא לא צריך אפילו לחייך, הוא מאושר מבפנים כי הוא חי בצורה שלמה. כל זה על ידי המחשבה.

האחים הקדושים בכלא

יש סיפור על האחים הקדושים, רבי אלימלך ורבי זושא. רבי אלימלך מליז'נסק, בעל הספר "נועם אלימלך", היה קודש קודשים. קראו לו הרב של כל הרבנים, ואמרו עליו שהגוף שלו זך כל כך, שהוא מאיר כמו אלף נשמות. הוא ואחיו רבי זושא היו עושים נדודים, לוקחים על עצמם גלות כדי לכפר על עוונות ישראל ועל גלות השכינה, והיו הולכים ממקום למקום. פעם העלילו עליהם באיזה מקום שהם גנבו, וזרקו אותם לבית הסוהר, לחדר גדול מלא באסירים. פתאום התחיל רבי אלימלך לבכות. רבי זושא לא היה רגיל לראות דברים כאלה. הוא פנה אליו ושאל אותו: "אחי, למה אתה בוכה? בגלל שאנחנו בבית סוהר? זה רצון ה' שנהיה פה. תשמח!" ענה לו ה"נועם אלימלך": "לא על זה אני בוכה. באמצע החדר עומד פה הדלי של עשיית הצרכים, ההלכה אומרת שליד ריח לא טוב, אסור אפילו לחשוב מחשבות קדושות. אני רגיל כל חיי לחשוב על בורא עולם, שוויתי ה' לנגדי תמיד. עכשיו עם הדלי הזה פה, אני לא יכול לחשוב על ה' וזה עושה לי צער". ענה לו רבי זושא: "אחי, אני מתפלא עליך. מה זו הלכה? הלכה זה רצון ה'. ההלכה אומרת: כשיש מקום טינופת, לא חושבים על הקב"ה. אז מה הוא רוצה מאיתנו עכשיו? שנעבוד אותו בזה שלא נחשוב עליו". אמר ה"נועם אלימלך": "נכון אחי, אתה צודק". מרוב שמחה התחילו שניהם לרקוד. ראו אותם רוקדים שם, חשבו שהם משוגעים והוציאו אותם. זוהי שמחה בכל מצב. גם אם אתה לא בקדושה, הבורא שם אותך במצב הזה. גם כשיוסף היה בבור, הוא היה שמח. הוא ידע שהקב"ה שם אותו בבור.

תפילין במקום אתרוג

יש עוד סיפור, על המגיד מזלאטשוב. רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב היה תלמיד של המגיד ממעזריטש, קודש קודשים. ה"נועם אלימלך" הגיע פעם לאיזו עיירה, וראה שכל הבתים ריקים. שאל אישה זקנה אחת: למה כל הבתים ריקים? אמרה לו: המגיד מזלאטשוב נותן דרשה בבית הכנסת, כולם הלכו לשמוע. כאשר שמע את השם שלו, ברח מיד. לאחר מכן שאלו אותו: למה ברכת משם? ענה להם: "ממלאכים אני לא מפחד, משרפים אני לא מפחד, מהמגיד הזה אני רועד"

מפחד". כשהמגיד היה רואה אנשים, היה רואה על המצח שלהם את כל העבירות שעשו מיום שנולדו ועד עכשיו. היו להם במשפחה 60 דורות של רוח הקודש. הוא היה צדיק ענק, ידע הכל. למגיד מזלאטשוב היו תפילין של הבעל שם טוב. הוא היה עני מאד. היום יש בארץ אנשים רעבים שהמקרה שלהם ריק, אבל לא מגיעים למצב שאין פרוסת לחם. שם גם לחם לאכול לא היה. אשתו של הרב היתה צדיקה גדולה שזכתה לגילוי אליהו. כל הזמן היתה אומרת לו: "אולי נמכור את התפילין? הן כל כך חשובות, שבמחיר שלהן תהיה לנו פרנסה לאיזו שנה-שנתיים". אבל הרב לא היה מוכן לוותר על התפילין של הבעל שם טוב. באחת השנים הגיע חג הסוכות, והאתרוגים היו נדירים ויקרים מאד. יום אחד חזר הרב הביתה לפני חג סוכות כשהוא מאושר. שאלה אותו אשתו מה קרה, והוא סיפר לה שהוא מכר את התפילין של הבעל שם טוב ב-500 רובל, שבמושגים שלנו זה משהו כמו 10,000 ₪, וקנה את האתרוג. אשתו היתה צדקת עליונה, אבל הילדים שלה היו רעבים. היא נכנסה לכזאת מרירות, תפסה את האתרוג, זרקה אותו על הרצפה בכעס, והאתרוג נפסל. מה בן אדם רגיל היה עושה? צורח לשמיים! אבל הרב תפס אותה והתחיל לרקוד איתה, לשיר שירי סוכות. הוא אמר לה: "תראי, בהתחלה היתה לי מצוות תפילין, והייתי שמח מאוד בזה. אחר כך היתה לי מצוות אתרוג, זה דבר גדול מאוד. עכשיו, אין לי לא תפילין ולא אתרוג. מה נשאר לי? אותך!" זה מוח של צדיק. הוא הגיב כך על המקום, בלי ללכת לחדר להתבונן במשך שעה. הוא הסתכל מה המצווה עכשיו, במה צריך לשמוח עכשיו, ואת זה הוא עשה. ה' יעזור שיגאלנו בשמחה גדולה. אחד הסימנים של הגאולה זו שמחה שהולכת ומתגברת ולא מבינים מה המקור שלה. עוד מעט זה יתחיל, בעזרת השם.